

Абонаментътъ

въ прѣдплатѣ:

За 8 мѣсеца 1.50 л.
 „ 6 „ 3.— „
 „ година 5.— „

За въ странство се прибавятъ:
 2 лева и 50 ст.

ИЗЛИЗА ВСѢКА СРѢДА.

Неисплатени писма не се приематъ. Ръкописи се връщатъ на разпоски на автора.

Единъ брой 10 стот.

Всичко се адресира до редакцията въ гр. Варна.

НАРОДНА

САМОЗАЩИТА

ОРГАНЪ НА НАРОДНИТЪ ИНТЕРЕСИ.

ВСИЧКО ЗА НАРОДА И ВСИЧКО ЧРЪЗЪ НАРОДА

Обявленията се приематъ по слѣдующитѣ цѣни:

стр. 50 стот. на редъ
 3 „ 30 „ „ „
 „ 15 „ „ „

и по 10 стот. за слѣдующъ.

Сжд. Пристави
 на дума
 о 2 стот.
 оцъ

Rédaction „Narodna Samozachita“, à Varna (Bulgarie).

Редакцията счита за своя приятна длъжностъ да извѣсти на добритѣ приятели на „Народна Самозащита“, че, благодарение на наврѣмешното внасяне на абонамента отъ страна на много приятели и на заявенията на мнозина, които изявиха желание да получаватъ вѣстника, положението на „Народна Самозащита“ е удовлетворително въздранено и тя ще излиза редовно и за напредъ, върна на програмата си.

Редакцията извѣстява, че ще дава мѣсто на всичко ново и интересно въ отечеството ни. Колонитѣ на „Народна Самозащита“ сж отворени за всички интелигентни, особно за младата и неопетнена интелигенция.

Забѣлѣжка 1. Върна на своето начало да испраща вѣстника въ прѣдплата, редакцията извѣстява ония, които сж заявили лично или чрѣзъ други, че желаятъ да получаватъ вѣстника, че тѣ трѣбва да внасятъ абонамента си сами, защото малката цѣна на „Народна Самозащита“ не дава възможност да се плаща на агентъ.

Забѣлѣжка 2. Пакъ молимъ честнитѣ хора, до които сме испратили вѣстника въ групъ или лично и които не желаятъ да го получаватъ, да повърнатъ броеветѣ, които сж имъ испратени.

АДВОКАТИТЪ :

Н. Д. Драгулевъ и Т. П. Коларовъ
 въ г. Варна

Извѣстяватъ на интересующитѣ се че доброволно сж се раздѣлили по съдружието си да упражняватъ адвокатството и първий — Драгулевъ — остава самъ да работи като адвокатъ, като ще приема клиентитѣ си въ домогъ си, IV уч. № 917, вадъ Окр. Сждъ, а вторий, Коларовъ — остава въ старото си писалище срѣщу Град. Градина.

ПРОТЕСТЪТЪ

на
 парижскитѣ студенти

Слѣдующий протестъ е отправенъ къмъ Стоиловото правителство отъ парижкитѣ български студенти на 23-й Февруарий тая година:

„Нравствена обязанность и граждански дългъ е на сѣки гражданинъ да контролира дѣлата и постѣпкитѣ на държавнитѣ си водители, да протестира противъ беззаконията и настоява за изпълнението на даденитѣ му отъ тѣхъ обѣщания и надѣжди.

„Парижскитѣ студенти, далечъ отъ кипежа на политическия ни животъ, сж се ограничавали да изказватъ своето одобреніе или неодобреніе чрѣзъ достѣпни тѣмъ срѣдства. Като сж имали прѣдъ видъ, че политическитѣ дѣйци изабиха, а особено въ България, трѣбва да бждѣтъ ръководители и възпитатели на народа въ общественния му животъ съ своята лоялность и граждански безукоризненост — тѣ бодро сж слѣдили за тѣхното поведение и, въ удобния моментъ, не сж закъснѣвали да ги осждятъ.

„И днесъ, слѣдъ единъ периодъ отъ десетмѣсечни надѣжди и очаквания, прѣзъ който министерството на г-нъ Стоилова не само не издържа изцѣло обѣщанията си, но про-

дължава да върши беззакония въ Камарата и извънъ нея, а най-вече прѣзъ послѣднитѣ допълнителни избори — тѣ сърдечно се присъединяватъ къмъ съгражданинитѣ си и заедно съ тѣхъ протестираатъ по най-енергиченъ начинъ противъ законо-нарушенията и деморализацията, които се търпятъ и насърчаватъ отъ горѣ — отъ тамъ, отъ гдѣто именно би трѣбвало да достигатъ до масата на народа само примѣри на гражданственостъ и религиозно почитание на законитѣ.

„Тѣ дълбоко съжаляватъ, че ония, на които се падна да ръководятъ изцѣло народнитѣ сждбини слѣдъ единъ некачествитѣ режимъ, се опомиха така скоро отъ обаянията на властѣта и прѣнѣбрѣгнаха най-елементарнитѣ трѣбвания на личния и държавенъ моралъ“.

Това е едно интересно явление въ общественно-политическото движение на нашата млада, права, честна, искренна и безкористна интелигенция, на нашата учаща се младежъ. Ето защо, мислимъ ний, този протестъ трѣбва да заслужи вниманието на всѣки честенъ гражданинъ, на всѣки истински дѣятелъ въ общественитѣ борби.

Нашитѣ студенти, най-напредъ, признаватъ, че е нравствена обязанность и граждански дългъ всѣки гражданинъ да контролира дѣлата и постѣпкитѣ на държавнитѣ си водители. Това тѣхно съзнание, това начало, на което тѣ сж готовность и радостъ искатъ да служатъ, е основний принципъ на едно народно самоуправление. За това тѣхно съзнание и изпълнението на своя дългъ ний ръкоплѣщамъ на парижскитѣ студенти. И, съзнавайки, че въ младото, честното и безкористното се крие бждицето, хубавото и здраво бждице, ний върваме че това съзнание, тия пориви, които подбуждатъ младитѣ наши студенти да изпълняватъ своя свѣщенъ дългъ, „неще загмѣхнатъ, неще се укротятъ, неще млѣкнатъ, неще исчезнатъ . . , когато тия студенти дйдѣтъ и влѣзатъ и въ активний животъ“. Достоинствата и прѣимущества на интелигенцията, носителка на истинскитѣ общественни идеали, сж, че, всички други като загиватъ, умираатъ, исчезватъ и заедно съ тѣхъ загива, умира исчезва и всичко тѣхно, изпомѣжду интелигенцията израстватъ хахактери, които не умираатъ, не исчезватъ незагиватъ до като не посѣятъ, не оставятъ онова, което тѣ иматъ съществено и потрѣбно за живота, онова което се завѣщава, сѣе, израства и се продължава. Така, мислимъ ний, ще направи и нашата млада интелигенция — учащата се младежъ — или поне една голѣма частъ отъ нея. Нека само тя се въсхищава, храни и крѣпи отъ това си високо съзнание. Нека се стрѣми да направи идеалътъ и съзнанието си достойни на всѣки — на народната масса. И тогава вече неще се чака отгорѣ и неще се допускатъ закононарушенията и деморализацията, които сж прѣдмѣтъ на протеста. Сега тоя протестъ има туй значение, че той, като осжда Стоилова за гдѣто не издържа обѣщанията си, за гдѣто е вършилъ (по подражание на Стамболова) беззакония въ Камарата, произволи и беззакония въ допълнителнитѣ избори, се явява като изражение на едно високо незадоволство не отъ страна на партизани политикани, а отъ страна

на една частъ отъ нашата незаинтересувана лично интелигенция. А това ясно показва отъ каква висока стойность може да бжде тоя протестъ, който не иде да се бори съ Стоилова да го събори и замѣсти съ другиго, а да искаже тѣжнината, съ която произволитѣ на тоя министръ изпълнятъ сърдцата на българската интелигенция, която съзнава и на българският народъ, който чувствава.

Една само е, спорѣдъ насъ, неправата концепция въ тоя протестъ на парижскитѣ студенти, а именно: — да очакватъ „отгорѣ да достигатъ до масата на народа само примѣри на гражданственостъ и религиозно почитание на законитѣ, и именно днесъ, и „особно въ България“. Да се иска това е хубаво и дългъ на народа: да се прави е обязанность. Но кой другъ, освѣнъ младата интелигенция, въ днешния партизански развратъ, ще помисли за хубави примѣри на гражданственостъ, на религиозность къмъ законитѣ, на възпитание, на лоялность? Не сж ли това само хубави думи, които днешнитѣ водители — шефове — днешнитѣ официални, популяризатори, общественни дѣйци, редомъ съ своитѣ партизани, никога неще послѣдватъ, неще изпълнятъ? Ний знаеме, че днесъ у насъ политическитѣ борби се водятъ отъ нашитѣ поликани само за: слѣзъ ти да сѣдна азъ, за да можемъ азъ и кликата ми да рахатуваме и се располагаме съ държавнитѣ срѣдства за удобство въ удовлетворението на капризитѣ ни. Кой тогава ще даде примѣръ на гражданска безокуризненность и религиозно почитание на закона, когато всичко въ ръцѣтъ на властѣта и партизанството е само беззакония и укоризненность, упражнявани отъ владствующитѣ за да съспиятъ, убиятъ невластующитѣ? Това е, наистина, най-високия раздоръ, но това е фактъ всѣкога, когато високитѣ примѣри за гражданственостъ не се даватъ отъ страна на честната интелигенция, която непосредствено излиза отъ народната масса, или, когато (съ други думи) тая масса не дава високи примѣри на ония, които злоупотрѣбаватъ съ нейнитѣ права и състояние. Ний сме, прочее, на мнѣние, че високата мисль на общественъ животъ трѣбва да излиза отгорѣ (защото инѣкъ неможе), но високитѣ примѣри за гражданственостъ трѣбва да излиза отдолу, защото друго-яче високата гражданственостъ е невъзможна. Ето защо, като сж присъединяваме къмъ протеста на парижкитѣ студенти да осждимъ правителството на Стоилова за прѣстѣпленията, които е направило това правителство, ний се ползваме отъ случая да покажемъ отъ гдѣ и какъ могатъ да се отчакватъ високи примѣри на гражданственостъ.

Всѣкому е извѣстно, че у насъ интелигенцията се раздѣля на двѣ: на пасивна и на активна и че, както пасивната интелигенция, така и активната, отъ своя страна се раздѣлятъ по на двѣ — една честна, искренна и безукоризненна и друга безчестна и развратна. У активната честна интелигенция (каквато е у насъ за сега социалистическата и частъ отъ каравелисто — радославистската) ний намѣрваме живи примѣри на гражданственостъ. На отъ тая интелигенция, плюсь пасивната честна (която да се рѣши да влѣ-

ве въ борбата), плюзъ образующата се млада, честна, неопятнена и учаща се интелигенция ний намърваме мѣстото, отъ гдѣто да отчакваме високи примѣри на гражданственостъ и особно примѣри на възпитание. Нека никой да не отчаква нищо отъ досегашнитѣ наши политически хора, които всички ще умрѣтъ съ лични страсти съ лична умраза, ненавистъ и позоръ. Само младата, честна, за примѣри жадна и да дава примѣри копнеюща интелигенция, ще бѣде въ състояние да спрѣ произволитѣ, разврата, безчестията и влосторствата упражнявани отъ едни граждани спрямо други—въ името и за благо на отечеството! Какъвъ сарказмъ на общественна и политическа логика! „Да умрѣтъ противникитѣ, смъртъ на всички, които не ни оставатъ да произволничимъ!“ гдѣ е тука резултатната на обществото разбирание, на положителната логика, която казва, че всички иматъ право на съществуване и право да се ползватъ еднакво отъ богатата, които живота и условията даватъ! Смъртъта на едни може логично да послужи за основа на живота на други, но не и въ политическия животъ, гдѣто има искрено желание да се даде животъ на всички и искрено разбиране на това. Като имаме, прочее, прѣдъ видъ, че съществуващитѣ у насъ политически партии, съ исключение на Сл. демократическата, сж достигнали както въ логиката си, тѣй и въ тактиката си и въ органическитѣ си страсти до абсурдното заключение, че тѣ трѣбва да се борятъ за уничтожение на противникитѣ си, ний се ползваме отъ повода, който ни дава протеста на парижскитѣ студенти, да се обърнемъ къмъ всичкитѣ честни интелигентни съ слѣдующитѣ думи: Достатъчно е вече пассувала нашата честна пасивна интелигенция, достатъчно честнитѣ интелигентни сили сж се распрѣсвали и губили било въ безползвана дѣятелностъ, било въ чуждитѣ на прогресса и честността партии,—врѣме е да се размишля какъ и гдѣ, въ що младото и честното може да се съедини и да задѣйствува, та не само да се оплаква и протестира, но и активно да заработи за живота. Ний мислимъ че за това младитѣ интелигентни хора не трѣбва да отчакватъ отъ никого другиму освѣтъ отъ себе си. Младата интелигенция да си създаде едно независимо особно положение, да се обособи и отдѣли отъ всичко развратно, гнило и гнусно—ето какъ могатъ се отчаква примѣри на висока гражданственостъ!

Облѣскването на работницитѣ съ полицията въ Варненското пристанище на 6-й Януарий тая година. (Продължение отъ брой 6.)

Насажква нѣколко души отъ работницитѣ, партизани на Симеонъ Кирякова, които, съ заявление до Митничний Управителъ—Неновичъ -- да заявятъ, че Х. Лука по изборитѣ за Градский Съвѣтъ е изхарчилъ сума пари отъ тия на еснафа, и да молятъ да се отчисли Х. Лука и да се даде подъ съдъ за злоупотребление. Така скроеный планъ намѣрва поддръжатели и изпълнители. Работницитѣ, партизани на Симеонъ Киряковъ, подаватъ такъво заявление и съ приказъ на Митницата отъ 29-й Октомври 1893 г. подъ № 15 (тъкмо 24 дена слѣдъ Градско-Общинский изборъ) Х. Лука биде оволненъ, а на негово мѣсто се назнача, отъ Неновича, и по негово лично настояване прѣдъ Окр. Управителъ и Министерството, пакъ Симеонъ Киряковъ, а за помощникъ на тоя послѣдний Х. Дечо Василевъ, вѣренъ и прѣданъ на Окр. Управителъ Драсова човѣкъ. По този начинъ, въпрѣки неудоволствието на работницитѣ (на едно значително мнозинство отъ тѣхъ), митничнитѣ и полицейски власти се виждатъ врѣменно удовлетворени и редѣтъ, по видимому, въстановенъ. Но настѣпи датата 23-й Януарий 1893 год.—денъ за допълнителни депутатски избори за VII Обикновено Нар. Събрание. Въ Варна бѣше назначенъ за избере за депутатъ пенсионера Самсаровъ. Сега надѣждата на Драсова се крѣпеше на Симеонъ Кирякова, който, като кехал, ще поведе работницитѣ да одобрятъ назначаването, за да не се гнуси и потърсва обществен-

ното мнѣние. Избора стана и правителствений-Стамболовъ—кандидатъ се „избра“ (!); нъ Симеонъ Киряковъ неможа да се прѣдстави и прѣпорѣча прѣдъ Драсова, тѣй както трѣбваше, тѣй както и той и Драсовъ, искаше и отчакваше, понеже неможа да се яви на избора съ всичкитѣ работници: едно защото не всичкитѣ работници бѣха доволни отъ второто му назначаване за кехал и друго, защото му погрѣчи помощника му Х. Д. Василевъ, който бѣше човѣкъ болѣзненъ и неенергиченъ (той се помина отъ охтика), нъ човѣкъ, който не иска да злоупотрѣблява, въ тоя случай, поне съ влиянието си, както направи прѣди него и Х. Лука. Х. Д. Василевъ за това си повѣдение, въ врѣме на изборитѣ, падна въ немилостъ прѣдъ Драсова и на 31 Декември 1893 год. той биде отчисленъ и замѣстенъ съ друго по довѣрено и по прѣданно на Драсова лице, а именно съ подвѣдомствений на Драсова полицейский старши стражаръ при паспортното отдѣление—Иванъ Шейтановъ, извѣстенъ въ Варна на свѣтски, като единъ отъ истезаторитѣ на съгражданина ни Капитанъ Петко Киряковъ, за което се писа на врѣмето и въ „Черно Море“.

Работницитѣ вече бѣха се свикнали на произволитѣ на властѣта: тѣ знаяха, че никой не иска да ги знае за нищо и четъ несж нищо друго освѣтъ едно стадо отъ безмѣлни овцѣ, което овчарѣтъ може да заведе и на касапницата. Ето защо, прѣзъ всичкото туй врѣме на смѣняване на кехалитѣ и помощникитѣ имъ, ний не намѣрваме работницитѣ да сж правили никакви внушителни протести, нито бурни манифестации. Това бѣше врѣмето на принудителното приспавање. Но дохожда най-послѣ 18-й Май 1894 г. Всичко, като че ли въскрѣсна. Въ единъ моментъ, едногласно всичко нададе викъ на тържествено освобождение. Въ редовѣтъ на тържествуващитѣ бѣха и нашитѣ пристанищни работници, въодушевлявани отъ мисльта че настава врѣме да се освободятъ отъ произволитѣ на властѣта, които ги е съспивала материално, като имъ е натрапвала кехал-експлоататори и морално, като ги е прѣобърнала въ способни само да слушатъ и изпълняватъ, безъ да разсжждаватъ твари. Работницитѣ свободно заявиха своето съществуване и неудоволствие. Тогава, както е извѣстно на всички, се почва бламиранieto на Стамболовитѣ Общ. Управления и постоянни комиссии, понеже нѣмаха довѣрието на гражданитѣ избиратели. Мѣжашитѣ работници заявиха своето недовѣрие къмъ Симеона Киряковъ и Шайтановъ. Тѣ поискаха тѣхното изваждане отъ кехалството и отстраняването имъ отъ тая длъжностъ. На 25-й Май 1894 год. тѣ натириха сами Симеонъ Кирякова и Шайтанова, а на мѣстото имъ поставиха пакъ любений и исканий отъ всички Х. Лука Мирковъ.

Слѣдъ 18-й Май положението на Митничний Управителъ—Неновичъ—стана съвършено неловко: отъ една страна, подпората му—Окржжний Управителъ Драсовъ—биде отчисленъ, а отъ друга и врѣмената—отначалото—бѣха, повидимому, нѣкакъ си по други отъ тия въ Стамболовото врѣме: виждаше се че гражданитѣ—работницитѣ—сж свободни въ своитѣ работи и че разни управители неможатъ вече да си играятъ съ тѣхъ, както щѣтъ. Неновичъ съзнаваше това свое положение. Той бѣше (въ началото) прѣдпазливъ. Ето защо напраздно Симеонъ Киряковъ го заставляваше да натири *неназначенитѣ* съ приказъ кехал; той пассуваше и чакаше да види какъвъ край ще взематъ работитѣ. И честитѣ излѣзе той; не го сполѣтъ: участъта на Драсова да бѣде отчисленъ.

На 3 Юлий 1894 год., бѣха първитѣ избори слѣдъ Стамболовий режимъ за градски съвѣтници. Тогава още не бѣха раздѣлени слѣтитѣ партии, съставляющи въ Стамболово врѣме легалната оппозиция на чело Н. Ц. Височество. Въ тия избори работницитѣ съ Х. Лука зимаха участие въ полза на съединената оппозиция и се прокара *комитотеката* листа. Настанаха вторитѣ избори: за окр. съвѣти. Въ тѣзи избори вече имаше двѣ партии—едната подъ водителството на А. Дяковича, нарѣчена Стопанистка—консерваторска, а другата подъ водителството на К. Ранкова, нарѣчена Радославистка. Въ тия избори работницитѣ съ Х. Лука ся присъединяватъ къмъ послѣдната партия. Избора, обаче, се спечелва отъ противна—таправителственината партия Туй участие на работницитѣ въ окржжжнитѣ избори не се хареса на Стопаниститѣ, защото не бѣха на тѣхната страна тѣзи, които рѣшаватъ въкога сждбата на избора. Настѣпватъ и депутатскитѣ избори, още по сериозни, още по-важни. Имаше нѣколко листи и много кандидати за депутати. Работницитѣ, макаръ и канени отъ Дяковича (правителственъ кандидатъ) лично, отъ В. Попова и Неновича да зематъ участие съ правителствениитѣ, пакъ взематъ участие въ избора съ либералитѣ—радослависти и пакъ гласуватъ за Ранковѣта листа, която и спечелъ

избора. Туй пакъ съвѣтъ не се ареса, разбира се, на Стопаниститѣ въ това число: Варненский Окр. Управителъ — В. Поповъ, Дяковичъ — Папанчевъ (Бобчевский, горкия, бѣше въ немилостъ), които се закахиха да отмжстятъ на работницитѣ и кехаята имъ Х. Лука. Митничний управителъ се поразмърда. Неновичъ гачели угади, че въ лицето на В. Попова той ще намѣри и има сжщий Драсовъ; и не се излѣжа. Сношенията на двамата управители, слѣдъ 11 Септември, станаха въ скоро врѣме близки и чести. Хули, ругания по адресъ на Х. Лука и работницитѣ, както и хора пияници, бучакчий и др. се пуснаха въ ходъ, както и въ Стамболово врѣме и сжщитѣ маневри пакъ отъ страна на властѣта къмъ работницитѣ захванаха да се повтарятъ. С. Киряковъ, насърченъ отъ Неновича, пакъ започна да работи противъ Х. Лука, да го подрива. Започнаха се подаванията отъ ново на заявления, написани въ нѣкоя канцелярия, до Окр. Управителъ съ прозба да се назначи на първата си длъжностъ Симеонъ Киряковъ, който ужъ билъ назначенъ официално съ приказъ отъ управителя на Митницата, но испѣденъ насилственно отъ „бучакчийтѣ“ „пиянитѣ“ работници и умразний му Х. Лука. Окр. Управ. вида, че С. Киряковъ се мрази отъ болшинството на работницитѣ и като знаеше, че въ случай, че имъ го натрапи ала—Стамболовски, ще станатъ смущения, намисли да го испѣди другоаче, още по Стамболовски. Той писа въ Министерството на Вътрѣшнитѣ дѣла, финанситѣ и търговията за смѣняване Х. Лука и съ приказъ отъ първитѣ числа на Януарий 95 год. оволнява Х. Лука Мирковъ назначава врѣменно Вангелъ Матакову, до като се произведе рѣдовенъ изборъ за кехал, за което имаше вече распорѣждане и отъ Министерството. Горния приказъ остана да се тури въ изпълнение на 6-й Януарий т. г. по поводъ на което и стана облѣскването на работницитѣ и полицията.

(Слѣдва).

„ЧЕРНО МОРЕ“ И УЧИТЕЛИТѢ.

Глунавото и продажно „Черно Море“, съ още по-глунавий си и продаженъ „Стопанинъ“, кой знае що се е толкова озлобило противъ здружаванията на учителитѣ, кой го знае що иска отъ насъ, кой знае що сме му нѣвга накривили, или нѣщо искали и молили, та ужъ не можало да ни угоди! Смѣшно е, Господи! „Стопанино“! Бре че кой ти е иска лътвоето пусто и опустяло макаръ мнение? Кой е търсилъ твоитѣ никому ненужни съвѣти? Нема се мислишь и ти въ положение да кажешъ нѣщо свѣстно за прѣдъ хората по дѣлото, интересующе учителитѣ и просвѣщенiето? Охъ да се дяволи не видятъ! — Чизмеджията бюректчий! — Чуй, хей замаяний: Това що намъ направи впечатление твоята ядна ировийка за че „Възванието“ било „войнствено“, че не сме били ний учителитѣ кадѣрни да сторимъ сами нѣщо за себе си, то бѣше единъ смѣхъ и нищо друго освѣтъ смѣхъ. Ти ни щипна, но то бѣше бѣлха — бивола. Че „Социалистъ“ (благодаримъ му) сторилъ си труда да ти каже туй, което ти се пада, но което ний не намѣрихме за нужно да сторимъ, понеже ни е скжпо врѣмето за да се занимаваме съ тебе, то що сме ти ний криви, бе нещастнико? Ела въ себе си, бе човѣкъ! — „Кисели краставици!“ Хай да се не видятъ краставицитѣ ти!... Прѣдъята година съ тѣхъ гошаваше г. Димитриева въ „Учителъ“, и сега все пакъ тѣ, твоитѣ „кисели краставици“!

Но праждума му глава „Стопани“, парцали и краставици, но чуе ли вий, учители изъ цѣла България, вѣлѣмудрейший г. Бобчевский нарича вашитѣ искания: *донъ кихотство*! Варненци, Бургазци, Видинци, Дръновци, Софийци, Шуменци, Разградци, Сливненци, Поповци, Търновци, Кюстендилци, Добричани, Балчичани и пр.,—всички що настоятелно заявяватъ подобрѣние въ вашето мизерно положение,—вий всинца сте „тонковци“ и „Донъ-кихоти“! Прочее, ето мѣдъръ съвѣтъ намъ: напустѣте училището, абдикирайте, защото е отъ Господа грѣхота, отъ хората е срамота, просвѣщенiето, възпитанието на народнитѣ чада, на милитѣ рожби, да се ржководи отъ вѣтрениитѣ и сжботни „донъ-кихотовци“! Гениалний „Стопанинъ“, комуто е с'винѣ дадена властъ да „праждосва като Хамовото сѣме“ негоднитѣ, вироглави и непо-

корни да жалетини, ще земе връхъ себе си грижата, отъ другадъ, изъ Виена или изъ Парижъ, да достави други вмѣсто васъ *не-тонковци* и *недонъ-кихоти*, все отборъ умници, като „нашия стопанинъ“. При туй необходимо е, щото, за възстановление честѣта на Лексикона, журналитъ „Учителска Дружба“ и „Учителски Другаръ“, що смѣло претендиратъ ужъ да се борятъ за нѣкакви-си реформи, за нѣкакви материални, морални и намъ какви-си цифури, по-скоро да прѣименуватъ наставията си, съобразно „борбата имъ съ вѣтърниците“, една скратено — на „Тонко“, а другия — „Донъ-Кихотъ“.

Присмивайте се, Господа, злѣчно иронизирайте! Всичко ви е позволено въ смѣтка на онеправданитѣ. Но знаемъ ли... щѣ ми се нѣщо да кажа... но...

Пжкъ за любопитство и уяснение на заинтересуванитѣ читатели, ний ще приведемъ тукъ расковната статийка у в. „Социалистъ“, брой 40, която повдигна маршѣтъ на Бобчевски, за да обяви война на „Донъ-Кихотитѣ“.

„Ако по инициативата на правителството въ 86—87 г. народнитѣ учители не сж можле да се сдружатъ, казва в. *Черно Море*, колко повече е съмнително (!), че по инициативата на варненскитѣ учители ще се постигне желаното съставяние на общо учителско дружество или съюзъ. „Толкова е по-сигурно, че кажемъ ний; по по-напредъ инициативата излиза ше отъ горѣ, а сега тя излиза отъ долъ т. е. отъ самитѣ ония, които теглятъ и които сж съзнали своитѣ, общитѣ интереси; колкото по-широка е тая инициатива, толкова по-голяма гаранция има тоя успѣхъ. Министритѣ до сега най-малко сж биле заинтересувани да създадатъ една учителска организация. Но, на *Черно Море*, като на всѣка машина на правителството, повече прилага да вѣрва въ инициативата отъ горѣ, отъ колкото оная отъ долу, единственната която иде отъ прямия источникъ отъ ония които сж винаги онеправдани. Па не му се харесва на *Черно Море*, гдѣто възванието на варненскитѣ учители било написано съ извънмерна войнственностъ. „Малко по-кротко, по-скромно, па да се върши работа.“ Но нека г. Бобчевски знае, че новото движение между учителитѣ се захваща не съ „аманъ“, „молиме благоволенieto“ на тогова и оногова отъ разни горгорбашии, а съ „напредъ братски и ржка за ржка“. Така прилага на всички тѣпкани, които сж се рѣшили да извоюватъ своята самостоятелностъ. *Тамъ гдѣто има борба — рѣшимостъ, тамъ има воинственъ язикъ!* Вземете за примѣръ в. *Прогрессъ* преди 18 Май.

Разбира се, това не се харесва на *Черно Море*. Но тежко на онези, които чакатъ отъ този наемникъ на притѣснителитѣ да похвали и да насърчи едно истинско народно, демократическо, солидарно движение въ страната!

Колкото за мнението на „Стария учителъ“ (въ брой 133 на „Черно-Море“) за съставяние не на учителски дружества отъ самитѣ учители (понеже това било нѣщо „неосъществимо“!), а за устрояване на „Учителски клубове“ подъ инициативата и распорѣжданieto, а слѣдователно и подъ дисциплината на Министерството (!) — нѣщо à la офицерскитѣ клубове, за иволиране на учителитѣ отъ обществото, като съвсѣмъ отдѣлна каста, — това своеобразно мнение на „Стария учителъ“ и то именно днесъ, когато учителитѣ на връдъ устрояватъ своитѣ самостоятелни учителски дружества, независимо отъ всѣка дисциплина отъ горѣ, то това негово мнение нека остане за „Старитѣ учители“. Ний же, новацитѣ, яджаминитѣ, ще само поблагодаримъ за мѣдритѣ съвѣти на такива батювци, които кой знае защо, може би защото сж *устарѣли*, не струватъ май хасъ, макаръ сегисъ-тогисъ да проговорватъ противното, отъ дружества основани по собствената инициатива и самостоятелна уредба на самитѣ учители, и ни прѣпоръчватъ смазладисани отъ горѣ *казионни клубове*... Ний за какво си приказваме, а тѣ какво ни дрънкатъ... — „Добъръ денъ!“ — Калпакъ си купихъ“.

Пищущий „Голитѣ обѣщания отъ-горѣ“.

ВЪТЪРЪШНИ

— Учимъ се, че тѣзи дни Министра на Просвѣщенieto г. Величковъ далъ до всичкитѣ инспектори окръжно, съ което иска, щото всичкитѣ учители да прѣдставятъ документитѣ си за образование и изслужено врѣме, та отново да разглѣдалъ, посредствомъ инспекторитѣ, степенитѣ на учителитѣ и по таквъ начинъ онеправданитѣ щѣли да бждатъ удовлетворени. Ний отъ своя страна заявяваме, че това е чиста *шашарма* и че распорѣжданieto на Величкова е

едно отъ срѣдствата за да отбие законнитѣ искания на несимпатичнитѣ нему и на правителството учители. Ако пжкъ желаетъ да направи нѣщо хубаво за народнитѣ учители, то нѣма съвсѣмъ смисълъ да ги прѣглѣдватъ само инспекторитѣ, когато по компетентната властъ — Училищний Съвѣтъ се е произнесълъ за степенѣта на всѣкого и своеврѣменно, заедно съ заявленията и документитѣ, рѣшенята сж донесени въ Министерството, за което има и съставени послужни списъци. Ами защо при толкова заявления на учителитѣ и рѣшенята на училищнитѣ Съвѣтисамо нѣкои учители сж повисени, а много оставени! Гдѣ остана тогава „приятелското“ му писмо къмъ учителитѣ, съ което обѣщаваше „бащински“ да се грижи за тѣхъ? — Каква ирония съ двойно онеправданитѣ учители! Така ли ще се обръщатъ думитѣ въ дѣла?

Получихме слѣдующитѣ телеграмми за публикуване:

отъ Бургасъ, 26 Февруарий 1895 г. ч. 4 м. 30.

СОФИЯ,

До Негово Царско Височество

копие „Народни Права“.

Снощи часѣтъ деветъ полицията ме грабна по най бруталенъ начинъ отъ дюкяна на Калпакчиева, арестува ме и ме истезава. Цѣли двадесетъ часа бидохъ изложенъ на мъки и страдания, като най-напрѣдъ ме поставиха въ салонѣтъ, отвориша вратитѣ и ме държаха безъ зимно палто и то съ цѣлъ да настина и си изгуби здравieto а даже и живота, слѣдъ-това ме затвориша въ отходнитѣ мѣста.

Ако въ Белгиската епоха на Д-ръ Стоилова, В. Ц. Височество, нѣма законностъ, прѣе нѣма ли милостъ?

Вашъ Вѣренъ поданикъ: **Н. Минковъ.**

Отъ Бургасъ 28 Февруарий 1895 г. ч. 2, м. 50.

СОФИЯ

До Негово Царско Височество

копие „Народни Права“.

Братъ ми Никола Минковъ днесъ биде арестуванъ отъ начальника *Михайловъ*, защото се оплакалъ Вамъ за ареста и истезанията завчера. Мисля че не е просъждение да се оплакватъ българскитѣ граждани на своя господаръ, когато на жалбитѣ имъ цѣнтралната властъ не обръща внимание, а на противъ окуражава и покровителства беззаконствующитѣ. Ваша вѣрна поданица: **Панайота К. Минкова.**

Тия телеграмми ясно говорятъ за произволитѣ на Стоиловата консерваторо-сѣдинистка полиция, която систематически вече прѣслѣдва всичко живо, всичко трѣзво и честно у насъ, даже по единъ начинъ по-авѣрски отъ колкото въ *Стамболово* врѣме. Ний познаваме Никола Минковъ, и който не познава тоя момъкъ, той не знае, какъвъ е човѣка, който прислѣдва, затваря и истезава Бургаската полиция. Но за нашитѣ читатели ще бжде интересно да знаежъ сжщността на работата. Никола Минковъ е отъ ония живи и честни елементи въ България, които еднакво се интесуватъ както за потѣпваната и поругана свобода на освобожденото ни отечество, така сжщо и отъ свободата на неосвободената Македония и Одринскій вилаетъ. Той е другаръ на високолюбящитѣ свободата хора и не може хладнокрѣвно да сѣди, когато въ България вижда раздоръ, воломудци, произволи, а въ Македония тирания. Искренно той е придаденъ на освободителната ни борба на двѣтъ ни отечества. Ето защо полицията — правителството — което е врагъ на всѣка свобода, въ очитѣ на Н. Минковъ въ Бургасъ вижда единъ опасенъ за себе си човѣкъ; Минковъ е тръгъ въ очитѣ на полицията и тя, още при първото задвижаване за македонскитѣ въпросъ, върѣдъ другитѣ *замечани*, е замѣчила и тоя момъкъ, когото при първитѣ движения на македонцитѣ въ Бургасъ полицията е държала арестованъ 16 часа, за което се и писа въ в. „Социалистъ“ и „Гласъ Македонски“. На 26-й Февруарий Н. Минковъ е арестованъ и малтретиранъ само по усмотрѣнието и по произвола на полицията. Вчеръта на 26-й, като не намѣрилъ добра храна въ къщи (по причина на приготвяние домашнитѣ за причастие), Н. Минковъ безъ зимното си палто отива на една близка гостилница за да се нахрани. Тука той намѣрилъ 8 души гражданъ-чиновници и, отъ дума на дума, тѣ починали да разискватъ за политиката. Слѣдъ малко налязатъ и се отбиватъ въ кръчмата на *Калпакчиева* за да пиятъ по едно вино. Въ това врѣме полицията е дѣбнала Н. Минкова и другаритѣ му, тѣмко тѣй както Стамболовата полиция дѣбнѣше жертвитѣ си. Появилъ се едно малко прѣние мѣжду дружината. Скритата задъ гърба полиция испъква, докопва Минкова и: „стой! Стоилова нѣма да мѣсити!“ Дава се сигналъ, нѣколко стражари догасватъ и потѣтрятъ жертвата на произвола по улицитѣ къмъ участъка. Тука, слѣдъ ругания и насилване на съвѣстѣта, Минкова оставятъ голъ на течението на въздуха цѣли 20 часа. Слѣдъ това, за изпълнение на всичката мераска инквизиторщина, той билъ затворенъ въ захода! Кажете за бога, не е ли това върхъ на вѣрщната упражнявана отъ Стоиловата полиция и диктувана отъ него? Но още чакай, читателю, гнусотата сега ще испъгне! слѣдъ 20 часа отъ освобожението, полицията (по Стамболовия редъ), за да оправдае официално своитѣ произволи и да озакони беззаконията съставя единъ актъ противъ Н. Минкова, като го обвинява въ туй, че той наричалъ Стоилова и Р. Петрова „*гьотврени*“. Това бѣше върха на развратъ

на Стамболовата полиция, това е и най-гнусното което върши и днешната полиция. Стамболовъ и Стамболовата полиция правеше актове противъ най-честнитѣ хора, като имъ приписваше разни оскърбляющии личността на Княза и Министритѣ клевети. Това прави днесъ и Стоиловата полиция. Клеветятъ Минкова, че той е наричалъ Стоилова и Петрова „гьотверени“! На басъ и честна дума! Ний знаемъ, че Минковъ никога не е направилъ това и никога нѣма да го направи. Той е човѣкъ честенъ и спретнатъ. А трѣбва да се знае, че въ кръчмата на Калпакчиева даже и дума не е ставала за Стоилова и Петрова. Ний осждаме, прочее, най-строго произволитѣ на полицията въ лицето на консерваторитѣ и сѣдиниститѣ и се надѣмъ, че оскърбеното честлюбие на Стоилова и Петрова, да съчинява полицията разни актове, съ които сама да ги псува и оскърблява, ще накара тия министри да накажатъ виновницитѣ. Ний чакаме това наказание, като искаваме своето прѣврѣние къмъ ония които искатъ да заглушатъ чувството на свободата и човѣшкото достоинство, любовѣта къмъ борбата за правата и благо то на двѣтъ отечества.

На 28-й Февруарий, прѣдъ видъ празника за борбата по черковний въпросъ и като се научава за телеграммата до Н. Ц. В. Бургаский Окол. Началникъ Михайловъ, въ 9 часа сутринѣта срѣща Минкова и го придава на единъ стражаръ, който го закарва въ участъка, гдѣто цѣли 7 часа го държали правъ „*като конъ*“. Въ 4 часа слѣдъ пладнѣ дошълъ Окол. Началникъ въ канцелярния си, извѣли тамъ и Минкова, когото първий запалилъ съ убивание отъ бой и пр., ако нѣщо се повторило и го пустилъ на свобода. Както видятъ читателитѣ ни отъ тука нататѣкъ гражданитѣ трѣбва да вървятъ по стѣпкитѣ на полицията. Така искаше и Стамболовъ. Той падна и Стоилова пътъ тамъ води!

Получихме в. „Народно Съзнание“ брой 1, година III, издаванъ въ Шуменъ, органъ на либералното бюро. Программата на вѣстника е тая на либералната партия (радослависка фракция). Въ този брой има печатанъ единъ актъ съставенъ отъ Прѣдсѣдателя на избирателното бюро, въ врѣмо на избора за допълнителенъ депутатъ въ гр. Шуменъ. Отъ тоя актъ се вижда, че Хр. Тодорова е избрала полицията или поне му е помогнала моралното влияние. Ний лично познаваме новозабранний депутатъ. Той ни е познатъ като скромненъ и сериозенъ демократъ, даже социалистъ-демократъ и ний никога не ще сме противъ неговий изборъ. Ний вѣрваме още на неговата кавалерска честностъ, и се надѣмъ, че Хр. Тодоровъ ще се откаже отъ мандата си, ако той е избранъ при упражнение на „моралното влияние“ на насилия и произволи отъ страна на полицията и войската, както се казва въ акта (което ни се види доста вѣрно).

В. „Прогрессъ“ потвърждава писаното отъ насъ и други независими вѣстници на прислѣжданieto отъ властѣта на С. Савова и Д-ръ Вачева А понеже той е полицейскій вѣстникъ, ний вѣрваме, че е добръ уведоменъ и казва истинната въ това отношение. Ето що пише вѣстника въ бр. 39 отъ 22 Февруарий т. г. „Вратчанскій Прокуроръ *Оджаковъ* е повдигналъ прѣслѣждане противъ народнитѣ прѣставители г-да Ст. Савовъ и Д. Вълчевъ, като ги обвинява въ бунтъ *противъ Държавата* за дѣто вадили орѣжие въ врѣме на изборитѣ въ Бѣла-Слатина, и иска наказанието имъ по 55 чл. отъ Отом. Наказ. Законъ, който прѣдвизда смъртно наказание. Прокурора даже далъ заповѣдъ за арестуването на казаннитѣ народни прѣставители. Отъ женитѣ на арестуванитѣ получихме телеграмма, въ която се расправя, че арестованитѣ сж биле държани много строго, не пушали при тѣхъ никакъвъ посѣтителъ, даже и дѣцата имъ. Учимъ се, че за това Стамболовско прилагание чл. 55 отъ Отом. Натаз. Законъ ревностний (да служи на правителството—р.) прокуроръ щелъ да бжде отчисленъ. Въ всѣки случай ний обръщаме вниманието на началството му и си позволяваме да му спомнимъ, че такъвъз факти не е желателно да се повтарятъ, *защото тѣхърѣдъ ярко напомнявалъ Стамболовий режимъ*... (курсивътъ нашъ) Мерси, за това призна ние на Прогрессъ.

Той е чуденъ и правителственъ и оппизиционенъ вѣстникъ. За едно и сжщото нѣщо казва и да и не: чудна безхарактерностъ и безпристрастностъ!

Гр. Варна, 8 Февруарий 1895 год.

СОФИЯ

Министру на Финанситѣ.

Финансовото Отдѣление задържва ежемѣсечно пенсия. Ний сме волно наемни, периодични работници; слѣдъ свършването извѣстна работа, биваме вѣдната уволнявани, а пжкъ Закона за чиновницитѣ не покровителствува подобни работници, отъ правата му не сж ползуваме, и отъ пенсия и до животъ немислимо, понеже сме лица съ особенни професии.

Молимъ възвръщанieto и прѣкратавинieto одържитѣ за пенситѣ, които считаме вънъ отъ рамкитѣ на закона.

Очакваме Вашата законна Справедливостъ.

За 27 писари, подписалъ: **Бочевъ.**

Б. Р. Ний мислимъ, че Министра на Финанситѣ трѣбва да го интересува тоя въпросъ за одържитѣ отъ ония, които немогатъ да се ползватъ отъ пенсий, ваквито сж наемнитѣ писари. Ясно е отъ самото положение, че онези, които внася пари се ползува отъ пенсия. Даже прѣсылено може да се каже, че

пенсията се образуват от многогодишните одръжки. Да се одръжа в такъв случай от тия, които ще се ползват от пенсия разбираме, но да се правят одръжки и на тия, които не се ползват с пенсия е крайно несправедливо. Такива хора и тий от много страни са онеправдани.

Софийско-Градско Общински Съвет пише Миръ бр. 68 по случай 25 годишния юбилей за признаването на Българската Екзархия на 28-й Февруарий т. г. е постановил: 1) за спомен на тоя юбилей да построи въ столицата София едно сиротопиталище, и 2) Сиротопиталището да носи името „Иларион Макариополски“, един от главните дѣйци и заточеник по извоюването на църковната самостоятелност. Тоя акт на Софийския Градско-Общински Съвет заслужа похвала, не за туй защото неговите съветници умѣят да се ползват от случаите да правят добри дѣла за обществото, не затуй, че на сиротопиталището е турено името на великия борец за нашата самостоятелност, а за туй сам, защото у нас се отваря още едно сиротопиталище от каквито заведението нашата бѣдна България се нуждае.

МѢСТНИ

Денятъ 28-й Февруарий — празника за признаването на Българската Екзархия — се отпразднува въ града ни много тържественно. Слѣд молебена, боритѣ за черковний въпросъ въ града, които сж останали живи, бидоха поздравени отъ много граждани. Държаха се нѣколко рѣчи по случая. Отъ всичко се виждаше, че въ това тържество имаше хора, които земаха участие съ сърдцѣ, съ чувствава. Мѣжду такива заслужа да се отбѣлжи присъствието на македонската колония въ града ни. Македонците земаха най-живо и най-тържественно участие въ това празненство. Съ бѣло работническо знаме на чело, тѣ земаха участие въ кортежа, който има своето мѣсто отъ Съборната черква до черковата Св. Архангелъ Михаилъ. Слѣдъ туй, вечерта, съ гайда, тѣ устроиха хоро и се веселиха късно прѣзъ нощта. Тоя празникъ напомни на Македонците, че за свободата на народитѣ се искатъ жертви, паметта на които заслужа тържественно отпразднуване, а освѣтъ това и туй, че далечъ отъ тѣхъ въ робство, подъ иго тѣжко, пѣшка милата имъ татковина, която чакъ свободата си отъ своитѣ рожби. Ний вѣрваме, че македонската колония е зимала или ще земе хубавъ урокъ отъ това празненство.

Централний Комитетъ на Общото Политическо Македонско Дружество „Отечество“, по случай на това празненство, е испратило долу-изложенитѣ поздравителни телеграмми, първата отъ които Комитетъ счита за първа своя постѣпка прѣдъ В. Порта да ходатайствува за освобождението на Македония чрѣзъ турение въ изпълнение на 23 членъ отъ Берлинския Договоръ.

Ето телеграммитѣ:

I. Цариградъ

До Негово Императорско Величество
Султанъ Абдулъ Хамидъ II.

Копия: Moniteur oriental, Tarique Sebah, Зорница, Новини, Constantinopolis.

Ваше Величество!

Като намѣрваме единъ згоденъ случай да Ви поздравимъ за добрата мисль, която, прѣди 25 години, прѣдшественитѣ Ви имаха — да признаятъ независимостта на Българската Екзархия, а заедно съ това, и политическото съществуване на Българския Народъ, ний прѣдставителитѣ на Общото Политическо Македонско Дружество „Отечество“ въ г. Варна, считаме за своя най-висока нравствена длъжностъ да Ви поканимъ съ молба да приведете въ изпълнение чл. 23 отъ Берлин. Договоръ, като дадете на Македония ония автономни права, които тоя членъ ѝ дава.

Съ най-високо почитание:

За Комитета на Варненското Политическо Македонско Дружество Отечество. Под. Прѣдсѣдатель: Драгулевъ. I Секретаръ: Полинеки.

II. Цариградъ

Българския Екзархъ,
Копие в. Moniteur oriental.

Ваше Блаженство!

Като празнуваме 25-годишнината отъ признаването на Българската Екзархия отъ В. Порта, упълномощени отъ нашитѣ другари, ний поднасяме Вамъ и на Македонския народъ своитѣ поздравления.

За Комитета на Общото Политическо Македонско Дружество въ гр. Варна.

Под. Прѣдсѣдатель: Драгулевъ, Секретаръ: Полинеки.

III. СОФИЯ

П. Р. Славейкову копие Драганъ Панкову.

Общото Политическо Македонско Дружество, Отечество“ въ г. Варна, като празнува 25-годишнината на Българската Екзархия, счита за своя длъжностъ да Ви поздравя, като поборникъ за българската духовна и политическа свобода.

За дружеството:

Прѣдсѣдатель: Драгулевъ
I. Секретаръ: Полинеки

— Окръжний ни управителъ, Поповъ, по донесенията на „едно нему доверенно лице“ (въ Стамболово време сжко такъво и Драсову), е уволнилъ единъ отъ подвѣдомственитѣ си чиновници, защото билъ взелъ живо участъ на 19 Февруарий въчерта съ контра манифестантитѣ. Настоятелството на дружеството „Охрана“ въ града ни, членъ на което е билъ и испѣдени чинovníи и което има за цѣль да охранява

членовѣтѣ си, като морално и материално имъ помага въ случай на онеправдание, както се научаваме, съгласно устава на дружеството, като е намѣрило, слѣдъ една прѣдварителна провѣрка за съвѣмъ прѣувеличени и ниски доноситѣ на „доверенното Попову лице“ — е рѣшило да даде моралната си поддръжка на онеправдания си членъ. Заради това то е писало на Окр. Управителъ да повърне несправедливо отнетата длъжностъ на уволнения. Ще се обърне ли внимание на законната постѣпка на дружеството незнаемъ, ще чакаме да видимъ справедливостъ отъ г-на Попова. Нъ, ако стане нужда, дружеството ще трѣбва да даде, спорѣдъ устава сили материалната си поддръжка на онеправдания си членъ. Дружеството „Охрана“ въ такива случаи именно ще трѣбва да бѣде ползано на членовѣтѣ си. Не знаемъ дали дружеството е направило постѣпка прѣдъ замѣстника (ако има такъвъ) на испѣдени да не приема. Въ този случай съчиновницитѣ би трѣбвало да пазятъ взаимно интереситѣ си, като не допускатъ злоупотребление съ другаритѣ имъ, аащото утрѣ ще дойде редъ и на тѣхъ.

— Въ града ни на 22-й Февруарий тая година е отворено Сиротопиталище, за подхвърленитѣ дѣца и сирацитѣ, което ще се издръжа отъ Варненската Градско-Община. Сиротопиталището се помѣщава въ хубавата къща на Иосифъ Щанколовъ, сръщу Градската градина. За сега въ сиротопиталището има 15 дѣца, отъ които най-малкото е родено въ Августъ мѣсець 1894 год., а най-големото прѣзъ нрѣмъта на 1890 год. Ходихме въ помѣщението на сиротопиталището, видѣхме стаята за играене, която е доста широка, свѣтла и хубава, спалнитѣ сж сжко така добръ наредѣни, чисти топли и свѣтли. Видѣхме и храната на сиротитѣ. Тя ни се показа изрѣдна. Сиротопиталището е турено подъ надзора на една акушерка. Това е единъ похваленъ актъ, който Общински Съветъ е извършилъ.

— Завчера 6 Мартъ — въ тукашното Общинско Управление, по повод на обявлението, съ което Варненското Гр. Общ. управление канеше хората, които нѣматъ работа да се заематъ съ събиране на яйцата на скакалицитѣ, отъ нѣколко работници се донесоха до 33 килограма такива яйца. Общината е заплатила за всѣки килограмъ по 3 лева. Събирането и уничтожаването яйцата на скакалицитѣ е едно отъ рационалнитѣ срдѣства въ борбата противъ тѣхъ. Известно е, че тѣ поврѣждатъ трѣвитѣ и сѣидбитѣ. Отъ донесенитѣ скакалцови яйца е исчислено, че въ всѣки пашкулъ има срдѣчно число 30 личица, а 2100 пашкула тѣглатъ единъ килограмъ. Гдѣто ще рѣче въ единъ килограмъ пашкулчета има 63,000 личица!

Нови допълнителни свѣдения върху резултатитѣ по учителското движение.

Ний продължаваме публикуването на новитѣ свѣдения, които намъ постоянно пристигатъ върху рѣшително подѣтото безъ спиръ учителското движение.

Отъ Видинци получихме едно възвание. Отправено специално до колежитѣ имъ въ Видинската околия, въ което, като описватъ несполното положение на учителя, несполукитѣ на неговитѣ най-тепи молби, на които управляющитѣ, гледаеще го разединенъ, безсиленъ, не сж обръщали внимание; като посочватъ за примѣръ другаритѣ ни по професия въ Ромъния и Германия, които сж си извоювали сегашното си подобро положение, благодарение на здружаването; като посочватъ за примѣръ още и другитѣ си колеги у насъ, що съ трѣскава дѣятелностъ почнахъ да основаватъ дружества и постоянно основаватъ нови такива; — явяватъ, че въ едно частно учителско събрание рѣшили да подновятъ старото тамъ и всѣкому паметно дружество, което прѣди 6 години бѣ дало първия у насъ сигналъ за общото здружаване на народнитѣ учители, като заедно съ това канятъ своитѣ другари и другарки изъ околията да се записватъ членове.

Отъ Търново ни пишатъ частно: „Явяваме Ви за свѣдение, че въ Търново, още прѣзъ Декември м. г., сме основали Окр. учителско дружество „Съгласие“ съ цѣль еднаква съ оная на Вашето дружество. До сега сме мълчали, като сме гледали най-вече да го уягчимъ, да го уредимъ. Днесъ то е вече сложено на здрава основа и наскоро ще имаме събрание, когато и ще прокламираме неговото съществуване съ позивъ къмъ другаритѣ за общо здружаване. Прочее, напредъ! Дѣлото е почнато, успѣха не е далечъ. Хвала Вамъ за прѣкрасната Ви мисль. Здравѣйте!“

Както прѣдричахме още въ първомъ съобщенитѣ резултати, близнитѣ намъ Балчишки другари не закъсняхъ да изявятъ своята привязаностъ къмъ общия днесъ учителски идеалъ. Така, чрѣзъ частно приятелско писмо ни явяватъ, че на 22-й Февруарий тѣ сж се събрали и еднодушно рѣшили да основатъ дружество по образецъ на нашето, Варненското.

Сега ни съобщаватъ и отъ Разградъ, че и тамъ тия дни сж основали дружество, уставътъ на което обѣщаватъ да ни испратятъ наскоро.

Ще завършимъ днесъ свѣдението си по нашия въпросъ, като съобщимъ на другаритѣ си колеги и всички ония сънародци, които иматъ на сърдце прѣуспѣваннето на нашето дѣло, особено важната вина, която не може да не намѣри мѣсто въ рубриката на нашитѣ свѣдения, че въ Пловдивъ подъ редакцията на известното списание „Учитель“, който тѣй загрижено и неуморно се бори на чело съ всич-

ки другари за въстържествуването на нашата кауза, отъ 25 Февр. е почналъ да излиза единъ дѣвно-дѣленъ листъ: „Учителска Дружба“, които за сега си туря слѣднитѣ задачи:

1) Да пропагандира, поддръжа и варди отъ всѣкакви напасти новородилото се движение къмъ дружба срдѣ общинскитѣ учители;

2) Да бичува немилостиво всѣки дѣятелъ, па билъ той и учителъ, който се стрѣми да подравя какъ-годѣ положението на учителското съсловие, или же да спира добрия вървѣжъ къмъ напредъкъ въ учебното ни дѣло;

3) Да съобщава и оцѣнява безпристрастно всѣки добръ или лошъ фактъ изъ учителския ни животъ;

4) Да разсѣждава по въпроси, касающа се до учителя, като общественъ дѣецъ и гражданинъ;

5) Да изважда на свѣтъ сурови материали по учебното дѣло, връхъ основата на които, чрѣзъ сравнение и обобщение, единъ денъ да се съгради една ясна и вѣрна оцѣнка на съвременното положение на учебното ни дѣло;

6) Да слѣди и събира всичко, що се пише изъ вѣстници и списания за нашето училище и нашия учителъ.

7) Да съобщава новини по учебното дѣло у насъ и въ чужбина.

8) Да съобщава по-важнитѣ правителствени распоряжения по учебното дѣло (изъ „Държавенъ вѣстникъ“).

Ний горѣшо прѣпорѣчваме този новъ другаръ на всички наши братия учители и сестри учителки, и ги канимъ и ний отъ наша страна да подкрѣпятъ поне въ материално отношение този примѣренъ борецъ въ полето на скжпото намъ просвѣщение на народа, като се запишатъ абонати, за да могатъ заедно съ това по-широко съзорки погледи да слѣдятъ всичко що въ насъ и около насъ се върши по трѣскавата дѣятелностъ на учителското пробуждане.

Въ първия до сега излизълъ брой на „Учителска Дружба“ сръщаме „Отворено писмо“ отъ другаритѣ учители въ Кюстендилска околия. То съдържа нѣколко особено внушителни пассажи: „Не е било врѣме, когато ние, българскитѣ народни учители, да сме биле поставени горѣ-долу на добро мѣсто на държавната трапеза, на която сж наредени и другитѣ държавни и обществени служители, макаръ и по малко полезни отъ насъ...“ „Всѣки признава, че било тежко положението на народнитѣ учители, всѣки съжалева, но никой не се погрижва да създаде едно по добро положение за тѣхъ...“ „Ний се истоциваме отъ работа; губимъ здравия си по бурдентѣ, въ които злата сѣдба е опрѣдѣлила да обучаваме и възпитаваме младежта; насъ третиратъ като най-последнитѣ между всичкитѣ служители, никой освѣтъ насъ не търпи гладъ, студъ, осѣбленостъ и проч.“... Напоследѣкъ тѣ молятъ всички другари изъ Княжеството да имъ съобщатъ мнението си относително пѣтъта за бѣдѣщето ни дѣйствиане. Ний, прѣдъ това, казахме вече въ сравнително дългото си „Възвание“, че единичкий спасоносенъ пѣтъ за излизане изъ положението въ което сме поставени днесъ, е най-първо: общото здружаване на всички ни. Това е първиотъ по основний и най-важний стадий, слѣдъ което всичко по-нататѣкъ е вече лесно.

Характеристично за отбѣлѣзване въ нашитѣ свѣдения е този заеменъ отъ сжщия журналъ фактъ. Въ едно отъ последнитѣ засѣдания на учителския съветъ при Пловдивскитѣ основни училища, когато единъ учителъ прѣдложилъ съставянето на учителско дружество и за да подкрѣпи прѣдложението си, прочелъ „Възванието“ отъ насъ Варненскитѣ учители и „Писмото“ на Кюстендилскитѣ, и на което прѣдложение всички учители и учителки се по принципъ съгласили, въ това врѣме единъ Господинъ учителъ (?), комуто „Възванието“ навѣрно се е видало май „войственно“, както на в. „Черно-Море“, произнесълъ: „Да си кажа правичката, тукъ ми мириса на политика...“, и навѣрно слѣдъ това трѣбва да е дезертиралъ. Ний ще кажемъ: „Стадо безъ мърша не бива“. По нищо, и никой не може вече да спрѣ въскоднций полѣтъ на нашето дѣйствително войственно движение къмъ завоевание онова за насъ положение, което по право ни се пада, като първи по полезностъ служители на народа. А на такива случаи, ягълъши учители, фатално попадали за мърсотъ въ срдѣцето на нашата прѣчиста и прѣблагородна карьера, на тѣхъ ще викнемъ заедно съ „Учителска Дружба“: прѣзрение, общо прѣзрение!

Ний ще свършимъ днесъ, като отбѣлѣжимъ още веднажъ този положително утѣшителенъ фактъ, че всички свѣдения, що сме публикували до тоя часъ, явно свидѣтелствуватъ, че струята на учителското движение непрерывно се усилва и умоощава и не е далечъ врѣмето, когато тя ще дойде до първата завършена цѣль — *Общото здружаване*. Това сж живи факти, които сж въ състояние да убѣдятъ и най-големия пессимистъ. Напредъ, другари, напредъ къмъ здружаването! Дигайте високо знамето на искрената дружба, на братската солидарност! Още малко и ний вече сме армия, една респектирана мощъ. Нежъ блѣдѣятъ и се срамятъ зложелателитѣ на триумфирующето наше най-хуманно дѣло съ своитѣ конечни идеали: Истината, Свѣтлината, Доброто!

Забѣл. Какъ ще помолимъ редакциитѣ на учителскитѣ списания: „Надѣжда“, „Учитель“, „Учителска Дружба“, „Учителски другаръ“ и др. да прѣпечататъ настоящитѣ (както и другитѣ въ прѣжнитѣ броеве на „Н. Самозащита“) *Свѣдения*, като мислимъ, че въ широката тѣхна гласностъ се крие значителна степенъ на агитационна сила о прѣдприетото дѣло.

Настоятелството на Варнен. Окол. учит. дружество

Печатница на Хр. Н. Войниковъ — Варна.

Отговорникъ: Петръ Болашевъ.